LUUPPI Enne kosketti unen pintaa ja ikuisuus nousi esiin. Sen iho oli tehty valkoisista höyhenistä, mutta se oli kasvoton, kuin painajaisten väreilevä kauhu. Sinne hän putosi, loputtomaan tilaan, joka itsessään oli välkkyvä valo äärettömyyden meressä. Sanassa, jota ei voi kuulla, eikä sitä voi ääneen sanoa. Siellä asui itkevä peili, joka huusi hänen nimeään. Se, joka näytti miten ruma ja kaunis oli Enne, unen pinta, joka oli totuus ja valhe. ”Minne menet?”, kysyy peili ja katsoo Ennettä silmiin kylmällä silmällään. ”Luuletko pääseväsi perille, luuletko tosiaan? Minä en sitä usko, koska Rama on tulossa, ja jos haluaisit, niin voisit jo kuulla sen askeleet”. Enne katsoo silmää ja näkee syntymänsä. Kauniin lapsen, jolle elämä on antanut hymyilevät silmät ja näkevät korvat. Lapsi tietää kuolevansa ja itkee. Se näkee lyhyen polun, jonka varrella vaeltaa likainen orja, jonka vartalon ovat kivet lyöneet verille ja silmät sokeiksi. Orja huutaa tuskasta, mutta jatkaa silti eteenpäin, kohti veriputousta, jossa viimeinen risti häntä odottaa. Mutta kipu ei orjaa ahdista, eikä ristin piinaava taakka. Sillä suurin koira on taivas, valehteleva, irvokas eläin, joka pehmeillä tassuillaan silittää orjan jalkoja ja sanoo hymyillen kaiken olevan kunnossa. ”Minä kuulen sen”, sanoo Enne ja nyökyttää päätään. ”Voin kuulla kuinka se raahaa mädäntyneitä luitaan eteenpäin”. Enne ei voi muuta kuin hymyillä, sillä hän on rohkea. Mutta silmä näkee hänen kätensä ja se tärisee pelosta. Aika on tuonut siihen totuuden ja tartuttanut siihen pelon, joka ei vielä näy silmissä mutta väreilee kädessä. ”Se on minun uneni, se on minun kiihkoni”, huutaa Enne ja toivoo, että Rama kuulisi häntä ja odottaisi vielä hetken. Enne kuuntelee etäisiä kaikuja. Mutta Rama ei välitä, eikä pysähdy. Se jatkaa kulkuaan kohti Ennettä, raapii kynsillään pitkän käytävän seinään ruosteviiruja, sen suusta nousee kevyttä höyryä, joka on lasten sieluista imetyn mehun jäännettä ja se inisee valittavalla äänellä. Se on elämän äpärä ja tietää olevansa kauhu kaikille, jotka sen eteen tulevat. Enne tarttuu pelin reunoihin ja suutelee sen pintaa. ”Siellä, siellä sinä olet. Rakas äitini, jolle minä olen isä. Pyydän, että puhdistat minut. Tuo minulle valo, ettei Rama saa minua kiinni”. Enne valutti sanat kielensä pisaroista, pyyhki kädellään suupielensä ja sulki silmänsä. Mutta Rama ei pysähtynyt. Se oli yhä tulossa ja hän saattoi jo kuulla, kuinka sen murina vyöryi hitaina aaltoina eteenpäin, hädin tuskin kuultavina, mutta voimakkaina kuin tuhannen universumin syntymä. Rama saapui. Se avasi näkymättömän oven ja astui sisään huoneeseen. ”Miksi sinä tulit”, kysyi Enne vaikka tiesi vastauksen. Rama pysähtyi, se avasi suunsa, josta lensi ulos mustia pyörteitä. Ne imivät itseensä tilan ja aallot niiden edellä sanoivat: ”Tuot kohtalosi esille kuin siivoton portto ja vielä kehtaat ihmetellä ja kysyä sitä”. Rama otti vielä kaksi askelta ja seisoi nyt Enteen edessä, suurena, alastomana ja rivona. ”Se on minun tehtäväni. Siksi minä olen olemassa”, sanoi Enne. ”Luuletko tosiaan, että en silti tekisi sinusta varjoa, vaikka olet elämän lemmikki”. ”Tee mitä haluat”, vastasi Enne kumartaen samalla Ramalle. ”Iloitsen menetyksestäsi, iloitsen syntymästäni”. Rama avasi suunsa, tarttui hampaillaan Enteen kasvoista kiinni ja nielaisi hänet kerralla pohjattomaan vatsaansa. Enne katsoi Raman sisällä maailmaa ihmetellen sen voimaa ja itki nähdessään sen murheet. Mutta valo oli unen pinnalla liitävä enkeli, jonka siiville Enne nousi. Yhdessä he sytyttivät kirkkaat auringot painavan pimeyden keskelle.